

ufattelig godt stykke arbejde, som jeg ser det, har jo ventelister. Folk er motiverede for at komme. De må vente i måske 1 år for at få den hjælp, som de gerne vil have, netop fordi de ikke går til præsten - det kan man så synes er en skam - eller fordi de ikke går til venner eller familie, eller hvad det kunne være. Det gør de ikke. De søger til de tilbud, der rent faktisk er, men de må så vente 1 år, som de f.eks. må i Odense.

Så kan man selvfølgelig godt sige, at det ikke er en statslig opgave, og lukke øjnene for konsekvenserne af det. Det er o.k., hvis det er det, Venstre vil. Jeg synes bare, det er ganske utroligt, når vi måske på den anden side af en skilsmisse skal åbne øjnene for de store konsekvenser, det har, ikke for alle, men for nogle af de skilsmissebørn, som bliver klemmt, og for så vidt også for nogle af de voksne, der bliver klemmt. Men o.k., så må vi så sige, at vi må tage fat der.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg står jo og får den tanke, at så er der nogle, der her kan høre, at der er en niche. Hvis der virkelig er alle de mange par på en venteliste, er der jo grobund for at tage sådan noget op. Men det kræver selvfølgelig, at de personer, som har det problem, selv vil betale. Det er klart. Men det har man vel også en motivation for. Hvis man virkelig står i en sådan situation, vil man vel også gøre alt. De personer, der kommer, er dem, der vil gøre en indsats. De andre kommer ikke.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Den næste ordfører er fru Lissa Mathiasen.

Og så er jeg blevet oplyst om, at vi kan gå tilbage til, at der kan tales fra pladserne ved de korte bemærkninger.

Lissa Mathiasen (S):

Da vores ordfører, fru Sandy Brinck, ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på hendes vegne fremlægge Socialdemokratiets holdning til forslaget her.

Det ville jo være skønt, om vi i stedet for at diskutere denne her form for lovgivning kunne sige: Og så levede de lykkeligt i deres ægteskab til deres dages ende.

Der er ingen tvivl om, at skilsmisser i nogle tilfælde tærer på børnene. Samtidig må vi også sige, at det ikke i alle tilfælde, som jeg også hører at forslagsstillerne selv siger, er den store ulykke hverken for børnene eller for forældrene,

at et miserabelt familieforhold med kiv og strid ophører.

Parforhold og den kærlighed, som binder mennesker sammen, kan vi ikke selv med den bedste politiske vilje stemme om, ej heller bestemme over. Det er altså noget af det allermest private, jeg umiddelbart kan komme i tanke om.

Derfor er det også nødvendigt at sige, at det personlige ansvar i meget høj grad må slå igennem her. Det personlige ansvar gælder ikke mindst enhver forælders ansvar over for børnene. Man må gøre en indsats for at skåne børnene, dels ved at forsøge at få samlivet til at fungere, dels ved at gøre et familiebrud så lempeligt som muligt.

Vi ved, at der findes private organisationer. Man kan sige, at der er nogle, der profiterer af parrådgivning og sådan set gør det ganske godt.

Vi synes, det er en privat sag. Det synes også at være Kristendemokraternes holdning et stykke hen ad vejen. I hvert fald henvises der i forslaget til private organisationer, som kan forestå parrådgivning, og der skrives også, at rådgivning skal foregå ved opkrævning af brugerbetaling. Så man kan spørge: Hvad er det egentlig, der er nyt? Der eksisterer parrådgivning i privat regi i dag, og der opkræves brugerbetaling.

Kl. 17.40

Derudover synes jeg også, at det er værd at understrege, at vi altså også i offentlig regi har ting, der fungerer. Der er de muligheder, som findes i sociallovgivningen, som Kristendemokraterne også selv beskriver i bemærkningerne, hvor der både eksisterer den almindelige rådgivningsforpligtelse og den særlige familieorienterede rådgivning, som kan ydes alle forældre.

Socialdemokratiet er af den opfattelse, at vi sådan set er dækket godt ind, og at vi i de her sager i høj grad må henholde os til, at der altså er ting her i livet, som man også selv må tage et ansvar for. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi godt kunne ønske os, at flere forældre ville bruge kræfterne på at få samlivet til at fungere, inden det var for sent. Det kræver noget, og der skal investeres, men jeg tror faktisk, at det ville være en god investering ikke mindst for børnenes skyld.

Man har altså også muligheden for, hvis man ikke mener, at man selv kan løse problemerne, enten via mulighederne inden for sociallovgivningen, der er beskrevet her, eller via private organisationer at kunne benytte sig af de tilbud og få relevant parrådgivning. En ting står i hvert